

The Holy See

PAULUS PP. VILITTERAE APOSTOLICAE *DIVINUM ILLUD**

MAXIMILIANO MARIAE KOLBE,
PRESBYTERO ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM,
BEATORUM HONORES DECERNUNTUR.

Ad perpetuam rei memoriam. — Divinum illud, sancto ipsius Redemptoris ore proditum: «Maiorem caritatem nemo habet, ut anima insuam ponat quis pro amicis suis» (*Io.* 15, 13), quam aptissimum est ad Maximiliani Mariae Kolbe laudes atque virtutes pressius definiendas, eiusque vitae institutum, item et necessitudines, quae illi sive cum Deo, sive cum fratribus intercedebant, mirifice describenda.

Qui sane, Franciscans familiae sodalis cum esset, quae multa Deo pollicitus erat et praestituit et summa fide persolvit omnia. Attamen eo praesertim omnes nervos industriae suae contendit, ut per abdicationem suae voluntatis soli Deo viveret. Cumque Deus iugiter in eo cresceret, oportuit scilicet eundem quodammodo a se decedere ipsum, atque totem id quod esset quasi in nihilum redigi.

Inde victorias consecutus est multas et egregias: de se, nempe, in quo novum hominem paulatim instauravit; de malo, cuius improbitatem bono retudit; de rebus, quas omnes ad summi Numinis gloriam coinponere studuit; de voluntate laete vivendi, quo quidem homines perpetuo sitiunt, quodque ille penitus abiecit. Quo factum est, ut maximum etiam caritatis documentum daret vitamque pro fratribus profunderet, cursumque vitae consummaret, ab ortu ad occasum admirabilem; idque omni tempore in castissimam Virginem Mariam intuens, Christi Matrem.

Hae autem virtutes et ceterae, quas coluit, tam praestabiles visaecunt, tam laudabiles, in hac potissimum tempestate, ut Ecclesia, Sanctorum mater, et sua auctoritate iudicaverit confirmandas, et hodie illum in album Beatorum referendum constituerit.

Natus est Maximilianus Maria, in pago *Zduańska-Wola*, qui est infinibus Poloniae, die VII mensis Ianuarii, anno MDCCCXCIV. Eodem ipso die, quo flatus, est sacro Baptismate ablutus, eique

nomen Raimundus inditum. Quattuor habuit fratres, quorum duo religiosae vitae institutum ceperunt, aequae atque ipse.

Puer autem omni studio contendebat ut ingenio, praestanti quidem, sed naturae pertinaciori, temperaret.

Cum annum quartum decimum ageret, Raimundus Leopoli se contulit, in qua tunc Seminarium seu Conventus Fratrum Franciscanorum Conventualium ei patebat; ibique in gymnasii studiis versatus est.

Anno MDCCCX, regulari novitiate incepto et Maximiliani nomine sibi indito, vota simplicia, quae dicunt, anno qui proxime successit, mense Septembri, nuncupavit.

Praepositorum voluntati morem gerens, anno MDCCCXII, Romam petiit studiorum causa, et in ea Romanitatem quandam hausit; itemque illam venerationem erga Summum Pontificem, quam semper integre coluit.

Apostolatus cupiditas fecit, ut «Militiae Mariae Immaculae» sodalitatem, anno MDCCCXVII, conderet, qua enitebatur ut adventum regni Dei per Christi Matrem procuraret.

Romae autem ab anno MDCCCXII ad MDCCCXIX degit, Collegii Seraphici Internationalis, ut dicunt, alumnus; quo tempore cum philosophiae vacavit in Pontificia Studiorum Universitate Gregoriana, tum etiam sacrae theologiae, in facultate theologica sui Ordinis.

Interim, anno MDCCCXIV, religionem suam seu Regulam sollemniter professus est atque nomini religioso Maximiliani alterum nomen Mariae adiunctum voluit. Tandem, ut erat in votis, die duo de tricesimo mensis Aprilis, anno MDCCCXVIII, in templo S. Andreae de Valle, quod est Romae, sacerdotio initiatus est. Verissimum augurium rerum futurarum tunc ea verba fuere, quae ipse in Missarum tabula perscripsit, primis illis adepti sacerdotii diebus: se divinis operatum esse «conversionis peccatorum impetrandae causa» et «pro gratia apostolatus et martyrii».

Confecto autem studiorum cursu, in Poloniam revertit; Cracoviae atque Leopoli ad incrementum «piae unionis» Militiae Mariae Immaculae se impendit; et commentaria edenda curavit, quorum index «Eques Immaculae» ac per quae doctrinam et pietatem Marialem in populum innumeris foliis diffundebat. Quo autem minus feliciusque res cederet, praepositi sui Ordinis eum Grodnum traduxerunt. Cum vero, maiora usque molirens, Dei famulus a quodam liberali vino optatum agrum ad Varsaviam impetrasset, anno MDCCCXXVII, pagum condidit quem ab Immaculata cognominatum Polonica lingua *Niepokalanów* dixit pagum profecto siugularem, si quidem eius cives ad unum omnes sodales Franciscanorum erant, et operam multam in hoc unice impendebant, ut Deus, omnium principum, opitulante Virgine Maria, et cognosceretur penitus, et amaretur, impressis scilicet et pervulgatis commentariis, ephemeridibus de re catholica agentibus.

Anno MDCCCCXXX, incitamento Summi Pontificis *Pii XI*, Decessoris nostri rec. mem., motus, qui missiones catholicas ad exterarum gentes augere cupiebat, Maximilianus Maria ad orientales nationes se contulit cum paucis, id exploraturus, num alia ibi locorum arx ab Immaculata appellanda constitui posset. Neque non secunda fortuna fuit. Nam difficultates, quantum vis magna, nequaquam offecerunt, quin Nagasaki, in Iaponia, eam conderet quam brevissime; immo, quin et floreret et floreat.

Nagasaki autem est Dei serous usque ad annum MDCCCCXXXVI commoratus, quo tempore in Poloniam rediit, a suis moderatoribus revocatus ut pago *Niepokalanów* praesideret.

Interim, atrox belli furor propinquabat, quo anno MDCCCCXXXIX, Germania et Polonia flagrauerunt; atque ille, omnibus fere sodalibus in tuto collocatis, cum paucis locum obtinuit. Tum vero tempestas in perniciem intumuit: Germani enim milites vicum *Niepokalanów*, die decimo septimo Septembris, eodem anno, ingressi, biduo post Maximilianum Mariam eiusque Fratres deportaverunt in locum Lamsdorf, qui est in Germania, primum, postea Amtitz, in pagum hand longe a Gubin.

In hoc autem captivitatis cameo fuit providus Christi missus, eoque animo ingressus est, ut non solum rem aequae ferret, verum et Deo et hominibus gratias ageret.

Captivitate liberates mense Decembri, anno MDCCCCXXXIX, permenses quattuordecim curas suas omnes in eo posuit, ut sancis Germanis assideret, profugos exciperet, Hebraeos, ad duo millia, teget. Tum, mense Febuario, anno MDCCCCXLI, iterum comprehensum deduxerunt eum in carcerem *Pawiak*, qui est Varsaviae, indeque in «campum exitii», quem Poloni *Oświęcim* cognominant, Germani vero notiore vocabulo *Auschwitz*, ex quo numquam discessurus esset.

Hae ultimae quasi vitae stationes simul calvaria, simul gloria eius fuerunt.

In *Pawiakensi* custodia fuit saepius iniuria lacessitus, et verberatus et laesus hac una de causa, quod firmus et fidelis esset Christi crucifixi amicus, cuius imago e corona religiosae vestis pendebat.

Plurima pro Christi nomine in loco *Oświęcim* passus est, ubi nulla erat calamitas, quae eius aut corpori aut animo non inferretur. Ille autem consolabatur eos qui, sicut et ipse, in tanta miseria constituti, acerbissimos casus tolerabant, ad aeterna revocans; praeterea diarium suum, seu cibi portionem, haud raro iunioribus et fame pressis distribuit, quorum etiam culpas in se nonnumquam suscepit, incommode aliena patiens. Noctu interdum, per manus et genua reptans, egentibus suggestiebatur propius et, ut poterat, divinis Sacramentis eos reficiebat.

Non mirum ergo si Deus tam egregio vino ac quasi operi suo summam manum admoverit, oblata opportunitate vitae ponendae proximi sui gratia; quod ipse semper optaverat.

Nam, cum captivus quidam e campo aufugisset, delecti sunt ex omnibus decent, qui in vindictam morte afficerentur. Cumque eorum unus conclamasset se nullo modo morte velle, quippe qui et uxorem et caros filios revisere cuperet, Maximilianus Maria cum praeside campi breviter collocutus, ultro in eius locum subiit, cum reliquis novem moriturus. Itaque factum est, ut ille salvos et incolumis esset et conservatus, immo et vivat, Christi autem assecla se morti destinaret ipse, unius Dei proximique amore.

Verum tamen et in tali discrimine, sui neglegens, ceteris, ut potuit, prospexit, id cavens, ne ullus in tanta rerum iniquitate desperaret. Ei vero, reliquis omnibus cum superfuisset, postremo est, die XIV Augusti, anno MDCCCXLI, mors illata, annos nato quadraginta septem, menses septem, dies totidem, infuso in venas acido venefico.

Postridie vero, quo die Ecclesia universa Mariae festum caelo receptae agebat, corpus eiusustum fuit, cineres dispersi.

Ceterum, admirabilis Maximiliani Mariae vita summo amore, pietate, virtute alebatur. De quibus, etsi breviter, sermonem instituendum putamus.

Atque primum, de pietate, seu de necessitudine quam cum Deo, cum beatissima Virgine Maria, cum caelestibus habuit. Haec sane infide SS. Trinitatis firmissimis infixata erat radicibus, cuius servus Dei semper studiosissimus fuit.

Amore praeterea erga Christum in Eucharistia latentem motus est, ut in pago *Niepokalanów* adorationem perpetuam institueret, ea ratione, ut bini semper religiosi viri diu noctuque in sacrae deosisterent precantes. Quod servus Dei tanti faciebat, lit et caput et initium totius operis sui duceret.

Ad Mariam quod attinet, loco parentis eam habuit eiusdemque dulcissimae; adeo ut sententiae: Militia Mariae Immaculatae, Eques Immaculatae, voluntati Mariae Immaculatae pareamus, similes, ei communes, praeterquam quod animi indices essent, id etiam ostenderent, quo haec eius religio spectaret: eo nempe, ut Mariam honoraret ob eius candorem potissimum, quem et imitaretur.

Eius vero fides in Deum patebat edam manifesto e fiducia, quam propemodum unicam in Deo habebat. Cui sane Deus pari liberalitate respondit. Quo factum est, ut qui tam pauper esset, ut interdum soleas unamque vestem cum sodalibus communes haberet, eidem vis incredibilis pecuniae fuerit, et opibus floruerit, in aliorum autem commodum destinandis.

De eius autem amore erga Deum et homines tota eius vita loquitur: nam omnis eius industria ad utilitatem aliorum spectavit, adeo ut eius agendi ratio cum pauperibus, cum derelictis, cum captivis, sive in Germania, sive in Iaponia, sive in loco Auschwitz, novum quoddam creaturarum canticum esset e corde profluens.

Quod hoc etiam admonet, ne devotionem vitae, qua se supposuit pro contubernali illo, cuius meminimus, in campo Oświęcim, fortuitum quiddam iudicemus, sed ut summam universae vitae.

Eius vero virtutes morales innitebantur omnes in sui contemptione. Nam sibi dicta reputabat haec sancti Evangelii verba: «Recumbe in novissimo loco» (Lc. 14, 10). Quae humilitas erumpebat etiam ex oris et corporis habitu, maxime praepositis coram, a quibus semper genu innixus necessaria petebat, quorumque voluntati summa religione patebat, tanto maiore virtute, quo plus incommodi res posceret.

In magna laude est etiam eius prudentia ponenda, quae cum omnibus semper fuit in illo singularis, sive cum Protestantibus, sive cum Hebraeis, sive cum Buddhistis agente. Ad hos quod attinet, eo progressus est, ut nonnumquam et ipsorum monasteria visitaret, et de religione christiana cum eis dissereret benigne audientibus; quos invicem audivit, virtutem ipsius maxime admiratos, qua moti, non solum in commentaries eius de re christiana scripserunt, sed etiam in amorem Mariae, Christi Matris, stint rapti.

Itaque, antequam Ecclesia rem oecumenicam magis magisque proveheret, Maximilianus Maria eam exercebat.

Tum autem eius virtutes, tutu pulcherrimum facinus datae vitae in proximi salutem, quasi hostiae sanctitatis (cfr. *Eph.* 5, 2), studio, et admirationem omnium concillaverunt et moverunt. Atque visum est rectissime fieri, si testimonia eius praeclarae vitae colligerentur, ut Ecclesia sollemni iudicio confirmaret. Accedit, quod mirae iam sanationes perhibebantur ab eo impetratae.

Quare quaestiones canonicae primum in Patavina, ob difficillimos Poloniae casus, deinde in Varsaviensi et in Nagasakiensi curia, ab anno MDCCCXLVIII ad annum MDCCCCLI fieri coeptae stint, eiusque scripta diligentissime examinata, de quibus anno MDCCCCLV, die XII mensis Mai, est iudicium editum.

Cum autem e toto fere orbe terrarum postulatariae litterae mitterentur, quibus petebatur, ut de sanctitate servi. Dei causa inciperetur, maxime instante dilecto Filio Antonio Maria Ricciardi, Postulatore Generali Ordinis Fratrum Minorum Conventualium, Caietanus S. R. E. Cardinalis Cicognani, Sacrae Rituum Congregationis Praefectus, idemque causae Relator, in ordinario, ut dicunt, eiusdem Sacrae Congregationis coetu, die XV mensis Mai, anno MDCCCCLX, hoc dubium proposuit: an signanda esset Commissio introductionis causae eiusdem servi Dei, in casu et ad effectum de quo ageretur.

Patres vero Cardinales, eidem Sacrae Congregationi praepositi, et Officiales, disceptante Fidei Promotore Generali, omnibus diligentissime perpensis, affirmative responderunt; atque *Ioannes Pp. XXIII*, fel. rec. Decessor noster, eodem die edito decreto, Commissioni subscripsit.

Ceteris deinde, suetis coetibus Sacrae Rituum Congregationis actis, quae agenda essent, disputata quaestio est de virtutibus servi Dei, die XXX mensis Ianuarii, anno MDCCCLXIX, in conventu eiusdem Sacrae Congregationis coram Nobis, in quo, cum esset in controversiam vocatum: an constaret de virtutibus theologalibus, de cardinalibus de hisque adnexis in gradu heroico, in hae sententia stetero mimes, constare nempe de virtutibus a servo Dei heroum more cultis; in eamquerem ilico decretum emisimus.

Exercita postea quaestione de miraculis, quae eiusdem nomine invocato a Deo ferebantur patrata, omnique re in suetis consiliis exquisite, nos die XIV mensis Iunii, hoc anno, de duobus pronuntiavimus constare.

Tandem die XVII mensis Octobris, ad sollemnia beatificationis celebranda constituto, coram amplissimo Patrum Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum coetu, Polonorum maxime, Patrum Synodaliu praeterea, Praelatorum, Officialium Romanae Curiae, Religiosarum Sodalitatum, praesertim Fransciscalis familiae, ac frequentissimo christianorum populi grege, in quo multi e Polonia, in tempio S. Petri sacra fecimus Deo optimo maximo. Inter quae, post «Kyrie, eleison» venerabilis Frater Ferdinandus Antonelli, Archiepiscopus titulo Idicensis, idemque Sacrae Congregationis pro Causis Sanctorum a Secretis, servi Dei vitam breviter perstrinxit, idque Nos poposcit, nomine quoque Postulatoris adstantis, ut ad optatam beatificationem eius veniremus. Cumque peroratio accessisset venerabilis Fratris Ladislai Rubin, Episcopi titulo Sertensis et Synodi Episcoporum Viri a Secretis, Polono sermone habita, tandem formulam beatificationis pronuntiavimus:

«Nos, vota multorum Fratrum Nostrorum Episcoporum, totius Ordinis Fratrum Minorum Conventualium pluriumque christifidelium explentes; Sacrae Congregationis pro Causis Sanctorum praehabito consulto; matura interposita deliberatione et superna luce pie implorata; vi et auctoritate Nostra apostolica venerabilem servum Dei Maximilianum Mariam Kolbe, presbyterum praedicti Ordinis Fratrum Minorum Conventualium, in album Beatorum ascribimus, facultatem facientes, ut eius festum die eius natali decimo quarto mensis Augusti, in locis et modis iure statutis, quotannis celebrari possit.

In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti».

Post autem «Gloria», novum Beatum precatone propria invocavimus, cuius et laudes celebravimus, et exempla sancta Christiano populo, potissimum ex ordine sacerdotali, meditanda proposuimus.

Has autem Litteras sive nunc sive in posterum ratas haberi iubemus, ut vim suam habeant effectumque omnem, contrariis quibusvis nihil obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVII mensis Octobris, anno

MDCCLXXI, Pontificatus Nostris nono.

PAULUS PP.

VI

*A.A.S., vol. LXIV (1972), n. 6, pp. 401-407

© Copyright 1971- Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana